

דַּרְשֵׁתִי קִרְבָּתְךָ

על פי שיעורו של הרב איתן כהן שליט"א • השיעור נמסר בבית הכנסת פרי מגדים, צפת ת"ו • במוצ"ש פרשת וילך [שבת שובה], תשפ"ו

סיפור הכתב סופר – כוח התפילה

כותב הרמב"ם: "אף על פי שהצעקה והתשובה יפה לעולם" – מתי שבן אדם יעשה תשובה, מתי יציעק להשם, תמיד זה טוב. אבל בעשרה ימים שבין ראש השנה לכיפורים, יפה היא ביותר ומתקבלת מיד.

הזמן עכשיו הוא גם של תשובה וגם שצריך להתפלל. אנשים חוסכים מאוד במילים, רק מה שכתוב בסידור מתפללים ולא מוסיפים עוד להתפלל. זה לא טוב.

אנחנו בדיוק באמצע של עשרת ימי תשובה, נשאלו לנו עוד חמישה ימים. כל אחד ירבה מאוד להתפלל בנוסח שלו.

בזמנו של הכתב סופר, הן של החתם סופר, היה איזה גביר אחד שהיה מעסיק איזה גוי משרת. והגוי הזה היה יודע לכיים – לגנוב מהכיסים של אנשים בלי שירגישו.

יום אחד עבר שר הביטחון של רוסיה ליד ביתו של הכתב סופר. אותו גוי הלך, והרים לשר מהכיס שלו את הארנק. שר הביטחון הסתכל, פתאום רואה אין ארנק. וחמתו בערה בו. הוא הביא את כל השוטרים: "תהפכו אבן על אבן עד שיימצא הארנק!"

באמת, כשהגוי ראה שהמצב מתחמם, החביא את הארנק בתוך הספרייה של הגביר. באמת השוטרים עברו מבית לבית, עד שהגיעו לבית של הגביר הזה, ומצאו את הארנק אצלו.

השר הביא מיד קבוצה של שופטים, עשו משפט מזורז. מכיוון שנעשה לשר כזה ביזיון גדול, למען ישמעו ויראו – רק תליה.

כותב הכתב סופר: "שבוע שלם לא התפלתי, לא למדתי, עברתי ממקום למקום. איפה שאני יכול לשחד את השר הזה, לפחות להמיר את הגזרה למאסר עולם, לא עזר.

אמרו לי שיש באיזה מדינה איזה מישהו שיכול לפעול. נסעתי למדינה שם כדי אולי יפעל על השר הזה. וגם זה לא עזר. השר היה רשע כזה, לב אבן, לא רוצה לשמוע. שבוע שלם אני עושה השתדלויות, הוצאתי כספים שאי אפשר לתאר את הסכומים שהוצאתי. מה לא עשיתי? שום דבר לא עזר ונשארה הגזירה.

אחרי שכבר אני שבוע שלם טורח בצורה שאין שיעור, בן אדם שעובד בלי תוצאות – זה הכי משבר, ובכיתי, ומתוך זה נדרמתי.

בלילה הגיע אבא שלי בחלום – החתם סופר. אומר לי החתם סופר: 'מחר מוציאים יהודי להורג ואתה ישן?!' אמרתי לו: 'אבא, עשיתי את הכל!'. הוא אומר לי: 'להתפלל התפללת? ולהתפלל התפללת? קום תתפלל!'.

קראתי לשמש, אמרתי: 'תאסוף את כל היהודים!'. לפנות בוקר היהודים התאספו לבית כנסת. אמרתי להם את כל ההשתדלויות שעשיתי. אמרתי להם: 'אבא אמר להתפלל!' ובכיתי. והתחלנו את התפילות.

תשע בבוקר הגזירה נשארה בעינה. לקחו את היהודי הגביר הזה לכיוון הגרודם, באו לתלות אותו.

השופט המרכזי שם, אומר: 'שנייה, יש לי רק עוד אחד לחקור אותו, כדי שאני ארגיש בטוח שמה שפסקתי זה פסק אמת. נשאר לי אחד לחקור שאותו עוד לא חקרתי'.

את מי לחקור? את המשרת, הגוי הזה. המשרת של היהודי הזה, אולי הוא שם בסיפור, אני אחקור אותו לפני כן.

הם הביאו מלא שופטים, שמו אותו באמצע. הוא התבלבל מהפחד שהיה, הוא הודה שהוא הגנב. אמר השופט: 'להוציא את חבל התלייה מהיהודי, להעביר את זה לגוי הזה!' ותלו את הגוי הזה. והיהודי ניצל!.

אומר הכתב סופר: "אף אחד לא יאמין לכל ההשתדלויות שעשיתי במשך שבוע. ואבא אומר לי: 'להתפלל התפללת? קום תתפלל!' והתפילה עזרה יותר משבוע שלם של השתדלויות".

לכן דווקא עכשיו, בזמן הזה, צריך מאוד מאוד כל אחד להתפלל להשם בשפה שלו! ולחזור שוב ושוב על הבקשה להתחנן, עכשיו זה עת רצון – מה שבן אדם יכול עכשיו לפעול עכשיו.

צריך גם להתחנן על הגאולה. כמו שאמר החפץ חיים לאותו יהודי שבא אליו ואמר לו: "הרב, אני צריך ישועה".

אמר לו החפץ חיים: "תתפלל". אמר לו היהודי: "הרב, מה אתה צוחק עליי? הרבה התפללתי!".

אמר לו החפץ חיים: "לא, לא ככה תתפלל. תיכנס לחדר ותתחיל לקרוא תהילים בניגון. מילה במילה נתגן את התהלים. תקרא טוב, וכשתרגיש שפתאום הלב שלך גואה, אז תדע שהוא עת רצון עכשיו. אבל אם כבר הגעת לכזה מצב, תבקש על הגאולה!"

אז גם לא לשכוח לבקש על הגאולה, שזוכה למשיח ברחמים.

הלכות בין אדם לחברו – כוח המחילה

כל הלכות שבין אדם לחברו – מרן כותב אותם בעשרת ימי תשובה, בהלכות יום הכיפורים.

צריך מאוד להשתדל דבר ראשון – למחול אחד לשני. אם אתה תמחל, גם בשמיים ימחלו לך. ואם בשמיים לא מוחלים לבן אדם – המצב שלו גמור.

ככל שתכניס אמונה בלב – שהכל זה ממנו יתברך, יותר קל למחול. זה לא 'הווא'. נכון, זה קשה מאוד. תחזור על זה עוד פעם ועוד פעם, תשנן את זה. יש השגחה פרטית על

הכל. הלב נרגע טיפה, ואתה יכול למחול.

סיפרו לרב שטיינמן בשם אחד מהפוסקים הקודמים, שהוא אמר שגם אם בן אדם בלב שלו לא מוחל – שימחל בפה, למה? כי דברים שבלב אינם דברים.

אומר הרב שטיינמן: "יש לי הערה להעיר על זה. אבל מכיוון שאותו פוסק, הספרים שלו התקבלו בציבור, מסתמא שככה פסקו בשמיים. איני רוצה לזלזל בפסק הזה" והרב שטיינמן השאיר את זה ככה.

סיפור על כוח המחילה – שידוכים ונישואין

מי שלא מוחל, ומקפיד על השני – כשאני מדבר "מקפיד על השני", הפירוש שיש לך על מה להקפיד. לא אחד שנמצא ברחוב ויש לו דמיונות שצריכים לעשות לו וצריכים לתת לו ולא נתנו לו, אז הוא מתחיל להקפיד. לא דיברתי על כזה בן אדם. על בן אדם כזה אין סעיף בשולחן ערוך.

אני מדבר על מצב שפגעו בך לכתחילה. כשאתה צודק, הלכת לרב והרב אמר שאתה צודק מאה אחוזים. על כזה בן אדם אני מדבר – תמחל!

אם אתה מסתובב בעולם עם קפדנות, גם בשמיים מקפידים עליך. אל תחשוב, העולם לא הפקר. אז נכון, זה נראה לבן אדם בינו לבין עצמו שהוא פראיירי "מה, אתה מוחל?" תמחל, תמחל! לאלוקים יש הרבה ישועות להביא לך ולשלם לך בצורה הטובה ביותר.

סיפר איזה רב של בית כנסת: "אני מגיע, אני רואה את אחד המתפללים עצוב מאוד. שואל אותו: 'מה יש היום? מה, למה אתה ככה?'

אמר לו: 'תראה, אנחנו מחכים כבר כמה שנים שיהיה לנו נכד מהבת שהתחתנה, כבר שש שנים עברו ואין ילדים. והיום הרופא גם אמר לה שגם לא תזכה לילדים. אז עד היום עוד הייתה תקווה בלב. עכשיו הרופא אמר אין מציאות שתזכה לילדים, מה אני אגיד לך.

'תראה, אני לא רוצה לסכסך', אומר לו הרב של בית הכנסת, אבל תדע לך שהחתן שלך, השתדך עם איזה שידוך אחד, ואחרי הווארט הוא ביטל את השידוך. מי יודע, אולי בגלל זה הסיפור'.

רק שמע את זה האבא, מתקשר לבת שלו: 'אני בא לבקר' הוא הגיע, הוא אומר לחתן: 'מה, שמעתי ככה וככה'.

אמר לו החתן: 'תשמע, אתה צודק. לא סיפרתי לך, ואני אגיד לך את האמת. השתדכתי, הכל היה בסדר. אחרי האירוסין היה איזו בעיה מצידה של יראת שמיים. אמרתי לה: מה קורה? מה, לא יכול להיות! את בת ישראל כשרה! ככה הציעו לי? אמרה לו אותה משודכת: אני מצטערת להגיד לך, ככה אני, זה אני. שאלתי רב, הרב אמר לי: תבטל את השידוך. לא עשיתי משהו לבטל את השידוך. זה הסיפור שהיה'.

אומר לו חמוי: 'אני מבקש ממך, תבקש סליחה מהם. אף על פי כן, תבקש סליחה'. הוא מתקשר, יש לו איזה דוד שקשור למשפחה הזאת. ובקש ממנו: 'אם אתה יכול לבקש מהאישה הזאת אם היא יכולה למחול'.

היא אומרת: 'אל תתקשר! אני לא מוחלת לך, לא בעולם הזה, לא בעולם הבא! למה לא? כי אני עכשיו תקועה בשידוכים. יש לי עוד אחות מתחתני, בת עשרים ושמונה שהיא מחכה לי, ועוד אחת בת עשרים ושש שגם מחכה. אצלנו במשפחה לא עוקפים. והוא, הבחורצ'יק הזה, תקע אותי! לא מוחלת לו! גם אם אני אמחל לו, האחיות שלי לא ימחלו לו!'

כשהאישה של הבחור שמעה את זה, היא החליטה שהיא תיכנס לתמונה. היא הלכה אליה, התחננה לפניו, נתנה לה כספים, ביקשה ממנה: 'תשמעי, כך וכך. באמת אין פה אף אחד לא אשם', ניסתה לדבר איתה. בסוף הבחורה אמרה: 'את יודעת מה, קיבלתי, שכנעת אותי, אני מוחלת לבעלך בלב שלם'.

מספרת הבחורה: 'אחרי שמחלתי, שלוש שבועות אחר כך אחותי בת עשרים ושמונה מתארסת, והיא שאלה: לעקוף אותך? תעקפי, כן, את יכולה לעקוף. אחרי חודשיים אחותי הקטנה מתחתני התארסה. התברר שכשאני מקפידה על אחריים, חשבתי שכאלו אני הצודקת, אני מקפידה. הבנתי שבורא עולם נעל לנו את כל המזל שלנו בגלל שאנחנו מקפידים על אחריים'.

חצי שנה לאחר מכן התחתנה זאת. היא אומרת: 'מתחת לחופה התפללתי עליכם שתזכו לזרע של קיימא'. ובאמת עבר איזו תקופה של עשרה חודשים מאז, ונולד להם בת.

אבל אני למדתי מזה שכשבן אדם מקפיד על אחריים, משמיים מקפידים עליו. ובן אדם צריך מאוד מאוד להיזהר למחול ולא להקפיד. תעמוד בינך לבין השם, תכניס קצת אמונה בתוך החיים שלך. אתה תראה שאפשר למחול. אתה תמחל, יבואו הישועות. ויש הרבה ישועות, הרבה סיפורים שכשבן אדם מחל לשני, נפתחו שערי שמיים.

סיפור החפץ חיים והבחור בליל כיפורים

סיפר הרב שך, סיפר לי רב' הרשל. רב הרשל הזה, זה בחורצ'יק בגיל שישים, שכיוון שהוא סבל מאיזו מחלה רעה כשהוא היה ילד, אז הוא לא התפתח והוא נשאר מאוד נמוך, כמו ילד קטנצ'יק, ולא היו לו שידוכים.

סיפר רב' הרשל: "ביום הכיפורים התפללתי בראדן ובסוף תפילת ערבית של ליל כיפורים, כולם סיימו את התפילה והלכו לישון, אבל אני אמרתי: 'מה יש לי לעשות בחיים?' ונשארתי בבית מדרש, חשבתי שנשארת לבד.

אחרי כמה דקות נישא אליי החפץ חיים וישב איתי כל הלילה של כיפורים – לא חמש

תחשוב על השני – יהיו לך ילדים!

הרגשתי כאילו זה נבואה מהשם! מאיפה הוא יודע? מאיפה הוא יודע מה אני רוצה לבקש בכלל? יצאתי, סיפרתי את זה לאשתי, היא התחילה לבכות, וקיבלנו על עצמנו לעשות זיכוי הרבים.

נו, מה נעשה? אשתי אמרה: 'תראה, בשכונה שלנו אין אבות ובנים. אני ואתה נשלם כסף, נפרסם אבות ובנים שיבואו לילדים ללמוד עם אבא שלהם. ניתן להם פרס, ממתק'.

באמת ככה היה, התחילו לבוא ילדים. בהתחלה היה מעט, אחר כך התרבו הספסלים. בנוסף עשינו גם תהילים – בעלי היה עם הבנים, ואני עוד שעה אחר כך עם הבנות. ובאמת היה המון ילדים בתהילים.

ברוך השם, עברה שנה ונולדה לנו בת, הייתה שמחה גדולה מאוד מאוד. עשיתי סעודת הודיה גדולה, כולם הגיעו. הגיע גם חבר שלי, אמר לי: 'תגיד לי, מה עשית כדי לזכות לילדים? איזו ישועה עשית?'

סיפרתי לו מה שהיה עם רבי דוד. הוא אומר לי: 'תראה, אני עובר דיאלוזה שלושה פעמים בשבוע. גם אני צריך ישועות. אולי אני יכול להשתתף איתך באבות ובנים, בתהילים? אני אביא לך כסף, אתה תקנה, תקנה מה שצריך. תגיד לי כמה כסף צריך? חצי עליו, חצי עליך'.

אמרתי לו: 'בסדר, אין לי בעיה, למה לא?' באמת כל שבוע הוא נתן לו סכום של כסף והיה קונה בזה ממתקים לילדים.

אחרי שבועיים הוא נוסע לבית חולים לעשות דיאלוזה. אומר לו הרופא: לא נראה לי שאתה צריך לעשות דיאלוזה היום. לפי הבדיקות שעשינו, אתה יכול לבוא פעם הבאה. לא צריך. טוב, בסדר, קורה, אמרתי, יכול להיות.

בשבוע הבא באתי עוד פעם. אומר לי הרופא: תשמע, אני רואה איזה שינוי בגוף שלך. אז במקום לעשות שלוש פעמים בשבוע, בוא נעשה פעמיים בשבוע. אחרי פעמיים בשבוע עבר לפעם אחת. אחר כך הכליות חזרו לפעולה! לא יודע איך זה עובד. הרופא אמר לי: זה נס רפואי! אין לזה הסבר! אין שום הסבר הגיוני! אבל אני ידעתי שאם אתה עושה טוב לשני, ההשפעות שנשפעות עליך – גם בלי שום הגיון!"

סיפור הרב מאזוז על כוח זיכוי הרבים

סיפר הרב מאזוז – אני אומר לכם, זה סיפור בשבילנו. תשמעו, זה סיפור, אני אומר לכם, זה סיפור מפוצץ!

הרב מאזוז אמר שבפרשת ואתחנן תשפ"ג, הוא היה באותו שבוע ביום חמישי חולה מאוד מאוד. הרופא שלו מירושלים ציווה עליו ללכת מיד לבית חולים מעיני ישועה לעשות בדיקות.

אומר: 'נסעתי וחזרתי משם עוד יותר חולה. והחלטתי שאני כבר לא מוסר יותר שיעורים, אין לי כוח. זה דורש ממני הרבה כוח להכין את השיעורים, ואני חלש מאוד, הודעתי למשפחה – תמו השיעורים!'

סיפר הרב מאזוז: בשבת הגיע אליי אחד הנכדים ואמר לי 'סבא, יש פה איזה עלון, אתה רוצה לקרוא?' בסדר, תביא, קראתי עלון. וזה היה הסיפור שבעלון:

מספר בעלון, על איזה יהודי אחד שיש לו בית דפוס, והוא מדפיס מדבקות בחינם למי שרוצה, סטיקרים של 'לשון הרע לא מדבר אליי', 'השבת תשמור עלינו', 'קמת מאוחר? קמת, זה כבר לא מאוחר'. אני מדפיס, נותן לאנשים. אנשים מדביקים בכל מיני מקומות. זה מה שאני עושה. יש לי גם בית דפוס רגיל, אבל אני גם מדפיס מדבקות בחינם.

סיפר אותו בעל בית דפוס: 'הגיע אליי בחלום הרב עובדיה ואמר לי: נגזר על הבת שלך שתמות, אבל מכיוון שאתה מזכה את הרבים במדבקות, התבטלה הגזירה והבת שלך לא תמות!'

התעוררתי וחשבתי לעצמי: מה כבר אני עושה? מדבקות זה לא משהו רציני! סך הכל מדבקות.

שלושה ימים אחר כך אשתי אומרת לי: 'אני לא יכולה לקחת את הילדה לגן, אני לא מרגישה טוב. אני הולכת לקופת חולים. אם אתה יכול לקחת את הילדה לגן?' 'אין בעיה'. בבוקר לקחתי את הילדה, שמתי אותה באוטו. ובמקום לנסוע לגן, נסעתי לעבודה. בראש שלי אני צריך ללכת לעבודה. שכחתי את הילדה באוטו! סגרתי את הילדה והלכתי! אותו יום היה חם! שמונה בבוקר, האוטו סגור ואני בעבודה!

באחת אני רגיל להוציא את הילדה מהגן, הגן קרוב מאוד לעבודה שלי. הלכתי ברגל ושאלתי את הגננת: 'איפה הילדה שלי?' אומרת: 'היום היא לא הגיעה'. רק אמרה לי את זה הגננת – רצתי כל עוד נפשי בי לאוטו! ידעתי שזה כבר גמור!

אני רץ, אני רואה את הילדה בוכה! כולה אדומה, חמה – אבל חיה! הזמנתי מיד אמבולנס, לקחו אותה. אחרי כמה שעות השתחררה.

ואז נזכרתי במה שהרב עובדיה אמר לי – שנגזר על הבת למות, ובגלל הזיכוי הרבים, הבת תישאר חיה!"

הרב מאזוז קרא את הסיפור הזה בעלון ואמר: "כזה כוח הוא זיכוי הרבים! אני ממשיך למסור שיעורים עד שאני עוזב את העולם!"

אמר הרב מאזוז: "זה נתן לי כוח עד היום הזה להמשיך למסור שיעורים".

מה הכוח הגדול שבו אדם יכול לעשות להטיב עם השני! איזו עוצמה אדירה יש לזה! יזכה אותנו השם, שזוכה יחד עם כל בית ישראל להיכתב ולהיחתם לחיים טובים ולשלום. שזוכה לראות את בנינו ובנותינו כולם עובדי השם אמיתיים. שזוכה בעזרת השם למשיח ברחמים מתוך תשובה אמיתית. אמן ואמן.

דקות, לא עשר דקות, לא שעה – משמרת שלמה עד הבוקר ישב איתי וניחם אותי. החפץ חיים סיפר לי את כל מה שהוא בעצמו עבר בחיים. איך הוא התייתם בגיל עשר, איך רצו לחטוף אותו המשכילים, איך בסוף הוא ברח מהבית שש שנים. הוא חזר, ואז הוא התחתן עם הבת של האבא החורג, שהיא גדולה ממנו בעשר שנים, הגם שכמה גבירים רדפו אחריו, והוא היה צריך לזכות באיזה נדוניה ובסוף התחתן עם איזו כפרייה. ובסוף החפץ חיים אמר לי: 'וראיתי צעד אחר צעד איך הקדוש ברוך הוא נתן לי יד ומוליך אותי לטוב לי'.

ככה החפץ חיים ישב, ודיבר איתו לילה שלם. לא שלמחרת זה בין הזמנים שאתה יכול לישון כל היום – למחרת זה כיפורים! למחרת צריך כוח! החפץ חיים יושב לילה שלם כדי לעודד איזה בחור אחד". הרב שך מסיים: "והדברים נוראים. זה החפץ חיים הקדוש!"

סיפור הרב אויערבך והזיץ בליל כיפורים

אותו סיפור היה עם הרב אויערבך זצ"ל ביום כיפור, שלאחר שסיימו תפילת ערבית הוא הלך הביתה. בדרך הוא שומע איזה בית כנסת שעושים זיץ.

"מה עושים? כיפורים היום! זה לא זמן עכשיו לשיר שירים פה!" אמר ה' אויערבך: "כנסתי כדי להוכיח אותם. אני נכנס, אני רואה הרבה אנשים יושבים בשולחן וגם הגאון מטשעבין יושב שם. כשראיתי אותך, ברחתי!"

כשהסתיים כיפורים, עשיתי הבדלה והלכתי מיד לגאון מטשעבין: 'ילמדנו רבנו! מה, ביום כיפורים עושים זיץ? שרים? אני לא מבין'.

אמר לו הגאון מטשעבין: 'אני אספר לך מה שהיה. גם אני שמעתי מבוהן את השירים ונכנסתי כדי להוכיח אותם. אבל אתה יודע מי האנשים האלו? זה אנשים שבורים. אנשים שעברו שואה. אנשים בודדים. עכשיו הם מצאו קצת נחמה בכיפורים, קצת לשיר'.

ואז עמדתי בפתח של ביהכ"נ. בכל שנה אני נוהג לאחר תפילת ערבית של ליל כיפורים ללמוד את כל מסכת יומא – כמעט תשעים דפים. אבל כשראיתי את האנשים הללו אמרתי לעצמי: רב' דוב, מה יותר יעשה נחת רוח לאלוקים? התשעים דפים שתלמד, או שתשב ותשיר עם היהודים השבורים האלו? וחשבתי שהנחת רוח שיהיה להשם – זה אם אני אשב לשיר איתם!"

הרב אויערבך כשהיה מספר את הסיפור הזה הוא היה בוכה ואומר: 'בן אדם יכול ללמוד בלילה אחת תשעים דפים. אבל יש מדרגות אחרות שבו אדם עושה טוב לשני. כמה בן אדם יכול לזכות!"

לכן דווקא עכשיו בן אדם צריך להשתדל להאיר פנים, לחייך לשני. לא מבקשים ממך לא תישאר ער בכיפורים ואל תשיר שירים. רק תאיר פנים! רק תחייך לשני! תגיד מילה טובה.

קבלה לעשרת ימי תשובה – מילה טובה בבית

לא יודע איזו קבלה קיבלתם, אבל אני רוצה להציע לכם קבלה – תגידו בבית מילה טובה.

עכשיו זה נשמע כזה לא רציני. אני רוצה לספר לכם סיפור. אני לא רוצה שהבן אדם הזה ישמע שדיברתי עליו.

אבל היה פה בחור בצפת לא יודע אם אתם מכירים – זה הבחור מ'הצדיקים', היה לו פנס בכיס, וכשהוא היה יורד מהטיילת, היה לוקח ספר ולומד לאור הפנס. הוא היה בחור מתמיד. הייתי רואה את הפנים שלו – איזה קדושה! באמת קדוש! אני אומר לכם, לא בנמצא. הייתי אוהב לדבר איתו בלימוד, 'משה!'

לפני שבועיים ראיתי אותו עם ג'ינס. אמרתי: "לא יכול להיות, 'זה' לא! הכל יכול להיות, אבל הבחור הזה לא". שאלתי אותו: "מה קורה?"

הוא אמר: "תראה, ההורים בבית רבים. אין לי חשק ללמוד. אין לי חשק ללמוד". וזהו. הלך הבחור הזה, נעלם. נעלם, זהו, נעלם.

זה לא עוד מעשה. בן אדם חושב שאם הוא אומר איזו מילה טובה בבית – "שמע, זה דרך אגב כזה, זה חמוד, זה טוב, זה לא חובה". אני אומר לכם – זה דורות! דורות! שאני אומר לכם דורות, זה באמת דורות! זה נצח נצחים!

אין מתנה יותר טובה שתיתן לבן שלך, הכי גבוה בעולם, יותר מ... שאבא אוהב את אמא! אין! אין כזה בעולם! זה שיא המדרגות! זה ילדים בריאים בנפשם, ילדים טובים, ילדים חזקים.

בן אדם חושב שהוא צודק, ואולי באמת הוא צודק. אבל אין, מפסידים דורות, דורות מפסידים! אני אומר לכם, זה עשה לי כזה צער. זה לא עוד ילד, זה ילד מאוד צדיק הוא היה. ונעלם. נעלם. לא בגלל כלום – ההורים לא מסתדרים, נעלם לנו כזה ילד קדוש.

לכן הקבלה – תקבל על עצמך להאיר פנים בבית. זה נצח נצחים! זה דורות על גבי דורות!

סיפור זיכוי הרבים – רבי דוד אבוחצירא

סיפר משה: "אנחנו נשואים כבר שמונה שנים, אין ילדים. החלטנו לנסוע לרבי דוד אבוחצירא, לבקש שיתפלל עלינו.

שהגענו לרבי דוד היה תור גדול. חיכינו, הגיע התור שלי, כשנכנסנו (כידוע שיש תור גם בתוך החדר) אין שהגיע התור שלי לגשת לרבי דוד, אומר לי המשמש: 'רבי דוד צריך עכשיו לצאת'.

אבל רבי דוד פתאום הסתכל עליי ואמר לי: 'אתה רוצה ילדים? תעשה זיכוי הרבים!'